

КОННОТАТИВНАЯ ОНОМАСТИКА

Г. П. Лукаш

УДК 81.161.2?373.2

**СЕМАНТИЧНА СТРУКТУРА
КОННОТАТИВНИХ ВЛАСНИХ НАЗВ**

Реферат. У статті висвітлюється питання ономастичної семантики власних назв із розширеними референтними значеннями. Простежено, як змінюється будова конотативного компонента залежно від зміни конотативної архісеми.

Ключові слова: ономастична семантика, поетонім, когнітивна ономастика, денотативне значення, конотативне значення, архісема.

Питання про природу і мінливість семантики власних назв породжувало і продовжує породжувати чимало суперечок. Складність дослідження процесу семантичного розширення власних назв виявляється, по-перше, відсутністю загальної теорії значення, по-друге, загальнонауковістю проблеми та розмитістю онтологічних меж предмету аналізу. Утруднює становище різний підхід до способів розв'язання проблеми. Спроба узагальнити досвід вивчення онімного значення та його динаміки з позицій лінгвістики (семасіології), семіотики і прагматики, когнітивної лінгвістики (когнітивної ономастики) та лінгвокультурології виявила більше точок перетину, ніж відмінностей. Так, в аспектах вивчення семантики як лінгвістичної категорії типологія значення власних назв виявляється перш за все на основі характеру інформаційного зв'язку між двома фактами (предметами, подіями, явищами) й усвідомлення цього зв'язку мовцем. Умовою реалізації значення має стати значеннева ситуація. Власні назви у системі семасіології протиставляються загальним на основі своєї функції референції та редукції семасіологічної функції. Представники прагматичних теорій, погоджуючись з цим, уточнюють: специфіка семантики власних назв виявляється не стільки самим значенням, скільки пресупозицією або прагматичною конвенцією.

Об'єднувальним фактором лінгвістичних теорій стали вихідні положення гносеології, оскільки будь-який вияв семантичних категорій у мові пов'язаний з її функцією відображення реального світу. Природа мовного знака аналізується у зв'язку із здатністю співвідноситись із світом, що існує поза людиною, але пізнається нею, її мисленням.

Семіотика також пов'язує лексичне значення із когнітивними системами свідомості. Знак утворює, по-перше, базисна сторона змістового потенціалу слова, яка є первинною і становить насамперед відношення між означуваним та означником, по-друге, супровідне йому емотивно-оцінне прагматичне переживання денотатів, яке є його незмінним супутником.

Когнітивний та прагматичний аналіз вступають у дію, коли умовою для виділення типів значень виступає зіставлення об'єктивних властивостей речей, подій, явищ та їх суб'єктивної цінності для людини. Когнітивне та прагматичне значення не вичерпує змістового потенціалу слова. Готовий знак збагачується іншими змістовими компонентами вторинної природи, що виникають внаслідок його функціонування і впливу парадигматичних зв'язків. Дослідження мови з точки зору її комунікативного призначення і його семантичного наповнення вимагає виходу на рівень визначення інформативної цінності мовних одиниць. Оскільки все, що існує у відображуваному світі, розпадається на дві категорії – речі та ознаки, об-

меження чи розширення обсягу поняття залежить від міри узагальнення самої ознаки. Саме у проблемі семантичних змін виявляється тісний зв'язок і розвиток відношень мови зі світом та свідомістю людини. Когнітивна роль мови за такого ракурсу виявляється у процесі мовотворчості, який є фактором не тільки змін, а й самого формування мови.

Зміст результатів пізнання людиною доквілля відбиває концепт – така абстрактна одиниця ментального рівня, яка зосереджує відомості про об'єкт та його властивості, про те, що людина знає чи думає про навколишній світ. У сучасному розумінні найчастіше вважають концептами так звані “культурні концепти”. Саме з ними пов'язана більшість філологічних розвідок, і навіть двослівний термін “культурний концепт” все частіше скорочують просто до терміна “концепт”. Поняття концепту в когнітивній лінгвістиці і в лінгвокультурології досить щільно переплелись, тому останнім часом у науці переважає так званий синкретичний підхід вивчення концепту – поєднання двох методик дослідження: когнітивного та лінгвокультурологічного [9]. Наслідком таких досліджень стали розробки концептів власної назви, в яких усталилось розуміння динаміки значення як співвідношення між рівнем уявлення (образом) та рівнем інтерпретації мовного вираження, осмислення знакових проявів світу. Зміщення думок про різні індивідуальні об'єкти породжується перенесення значення онімів, що формує процес їх семантичного розширення і веде до появи нового класу – конотонімів.

Для аналізу процесу семантичного розширення власних назв вважаємо прийнятною методикою концептуального аналізу конотонімії, що поєднує в собі аналіз мовної (загальна і часткова категоріальна семантика імені, з'ясування усіх можливих значень та способів вживання, встановлення узусної поширеності, визначення словотвірного гнізда, парадигматичні та синтагматичні відношення концепту власної назви з іншими словами) та культурної (прецедентна ситуація, що породила конотонім, історична довідка про досліджуване явище, визначення місця і ролі онімного концепту в приказках та прислів'ях, фразеологізмах, художній літературі) семантик.

Отже, зупинимось на тому, що семантична структура оніма, як і будь-якої лексеми, має денотативний і конотативний компоненти. Розглянемо схему лексичного значення в аспекті вже традиційної на сьогодні польової моделі. Так, лексичне значення лексеми має таку структуру:

Семи > денотативні, або предметно-логічні + конотативні, або семи суб'єктивного сприйняття: $(D_1 - \text{архісема}, D_2, D_3, \dots, D_n) + (K_1, K_2, K_3, \dots, K_n)$.

Серед предметно-логічних сем виділяють основне значення, назване архісемою. Воно тісно пов'язане з конотативним значенням, породженим

основною денотативною семантикою. У семасіології ці поняття названо інтенціоналом (термін взято з логіки; означає понятійне ядро, що складається з родової ознаки – архісеми, або інтегральної семи, і видових ознак – гіпосем, або диференційних сем), які захоплюють до периферії свого змісту імплікаційні (термін теж запозичено з логіки), тобто невербальні, ознаки.

Російські дослідники З. Д. Попова і І. А. Стернін успішно застосовують польовий підхід до структури семми, виділяючи в ній ядро та периферію. До ядра відносять постійні, експліцитні, яскраві семи; до периферії – неосновні, ймовірнісні, диспозиційні, приховані, неяскраві, слабкі. “Межа між ядром і периферійним значенням не є абсолютною: постійні, основні семи можуть поступатися за яскравістю неосновним, другорядним, ймовірнісним семам; ймовірнісні семи можуть бути істотними для значення; диспозиційні й приховані – бути яскравими та висуватися на перший план значення тощо. Польовий підхід до структури значення дозволяє пояснити семантичні потенції слова та різноманітність його можливих варіацій як у прямому, так і в переносному вживанні < . . >. Потенційні семи можуть відігравати суттєву роль у розвитку значення слова, у процесі утворення переносних значень” [6, с. 57]. Таке розуміння значення часом називають ідеосемантикою [7, с. 21]. Дослідження ономастичної семантики все частіше розглядається в аспектах когнітивної лінгвістики, вужче – когнітивної ономастики, основи якої закладено у дослідженнях О. Ю. Карпенко. “Якщо традиційна семантика трактує значення як готовий продукт і спрямовує свою дослідницьку думку на структурування значення з метою досягнення його максимальної формалізації, то когнітивна семантика намагається простежити складний шлях перетворення знань, здобутих людиною, у факти мови”, – зазначає С. Х. Битокова [3, с. 18].

Як відомо, конотативний макрокомпонент семми охоплює оцінні, емоційні та стилістичні мікрокомпоненти. Оскільки емоційна та оцінна семи досить тісно пов'язані, їх не завжди можна розрізнити. Незаперечним є те, що конотативні компоненти мають психологічну природу. Відчуття певного емоційного стану будують певний ментальний сценарій, пов'язуваний людською свідомістю з подібним сценарієм реального світу. Цей механізм становить собою асоціацію, яку психологи визначають як зв'язки в корі головного мозку, що відбивають зв'язки предметів і явищ за суміжністю у просторі і часі, відношення за подібністю і, зрештою, причинно-наслідкові зв'язки. Наведені процеси можна вважати результатами діяльності мозку, що засвідчує: предмети і явища сприймаються у взаємозв'язку і взаємодії. Тому один з рівнів конотації прийнято вважати психологічним. Загалом В. І. Говердовський [4,

с. 9] визначає чотири рівні конотативного плану: “психологічний, лінгвістичний, постлінгвістичний та екстралінгвістичний, які відповідають чотирьом типам конотації: експресивно-оцінному, мовному, історико-мовному та історико-культурному”. Идеосемантика антропонімів, на думку Н. Н. Запольської, містить “основний, етимологічний константний семантичний компонент і додатковий, культурно відчужений, змінний семантичний компонент, що спрямовує симпатичні й опозиційні зв’язки власної назви з іншими іменами або не-іменами. Залежність характеру идеосемантики від змінних у часі й просторі домінує робить власні назви ціннішим культурним орієнтиром й тим самим предметом постійної, напруженої ідеологічної та філологічної рефлексії” [5, с. 134].

Підсумовуючи наведені висновки щодо семантики власної назви, погодимось із тим, що вона теж становить собою структуру із денотативним та конотативним планом. Денотативний план – це називання індивідуального об’єкта, конотативний – його суб’єктивне сприйняття, пов’язане із власною для кожного інтерпретатора когнітивною базою. І один, й інші компоненти є мінливими, мають високий семантичний потенціал. Обидва компоненти є паралельними, тісно взаємодіють між собою, впливають один на одного. За нашою схемою, семантика власної назви: $(D_1 - \text{архісема}, D_2, D_3, \dots, D_n) + (K_1, K_2, K_3, \dots, K_n)$.

D_1 – визначення референта, K_1 – асоціації, викликані сприйняттям об’єкта називання. Між D_1 та K_1 існують тісні зв’язки. D_2 – належність оніма до певного класу, що передає реальні відношення до об’єкта у просторі (топоніми, гідроніми, космоніми тощо), у соціумі (антропоніми, хрематоніми), у часі (хрононіми) і т. ін. Відповідно, K_2 – асоціації, пов’язані з цією інформацією. Можливі й інші семи, що передають додаткову інформацію. Так, денотативними семима є: точні історичні факти, пов’язані з об’єктом; енциклопедична інформація про причини подій тощо. Конотативні семи: асоціативна локальна чи часова прив’язаність, пригадувана реципієнтом; інші спогади (певною мірою, риси прецедентності); емоційне сприйняття додаткової інформації.

За умови вступу в дію сем периферійного плану відбувається перебудова семемної структури. У такому разі можливе явище деонімізації, коли конотонімі асоціації позбуваються зв’язку з денотативним планом. Архісемою стає одне з периферійних значень. Як було зазначено, під час повної деонімізації власна назва втрачає основне значення, що вказує на конкретного референта, і сприймається як апелятив, позначаючи певне (уже не одиничне) поняття, явище, ознаку чи предмет.

Розглянемо деонімізацію міфоніма *Атлант*. У грецькій міфології Атлант – титан, брат Прометей. Це архісема (D_1) власної назви у прямому значенні, що вказує на референта. Додаткові семи

Семантична структура конотативних власних назв

цієї ж власної назви: D_2 – герой, засуджений тримати на своїх плечах небесне склепіння. D_3 – особа, яка виконує важку роботу. Конотативні семи: K_1 – силач, міцна фігура, кремезна постать; K_2 – особа з почуттям відповідальності за важливу роботу. Через асоціацію за суміжністю (периферійна сема – тримати щось на своїх плечах) лексема стає поширеною в науковому стилі. Так, медики назвали атлантом верхній шийний хребець, на якому тримається черепна коробка; архітектори – колону у вигляді чоловічої постаті, що підтримує перекриття будівлі, портик, балкон. Ступінь деонімізації у наведених термінах різний. Якщо у значенні медичного терміна відбулась повна деонімізація, то в архітектурному терміні внаслідок зовнішньої подібності зберігається зв’язок з образом грецького героя міфів. Ступінь конотонімізації в цьому терміні досить слабкий, оскільки “конотативний ефект зворотно пропорційний частотності” [4, с. 16]. У першому випадку відбулася повна втрата зв’язку з референтом, у другому – слабкий зв’язок відчувається, проте він зникає у власне науковому тексті архітектурного спрямування.

Поетонім *Атлант* може позначати фігури, що пов’язують небо і землю, земне і небесне. *Ось греки їхали надвечір, аж гульк – село, чимало щось дворів, І держать небо на кремезних плечах старі Атланти дужих яворів* (Костенко Л. Умирають майстри, залишаючи спогад, як рану). Порівняймо: *Легкий туман. Дніпрові хвилі гойдають стиха наш човен. І ми з тобою вдвох пливем в обіймах ночі. Ми – щасливі. На волю – міста арештант-ти – тікаєм в тишу острівця, де небо й легіт вітерця тримають красені атланти* (Гергель О. Двох вічностей на перехресті). Важко визначити, у подібних прикладах референт – це титан Атлант чи атланти-архітектурні прикраси, настільки близькі вони часом за значенням. Не завжди допомагає навіть графічне оформлення.

Образ Атланта для характеристики людини, сповненої почуття відповідальності за свою справу, приваблює письменників і тому часто використовується в літературі. Наприклад, величезну поетичну силу мають рядки Ліни Костенко: *Дуже дивний пейзаж: косяками ідуть таланти, сьоме небо своє пригинає собі суєта. При майстрах якось легше, Вони, як Атланти, Держать небо на плечах. Тому і є висота. У подібному значенні: Буонаротті інший. Він подвижник. На ньому все, оскільки він Атлант.* (Костенко Л. Чекаю дня, коли собі скажу...).

Звернімо увагу на те, як перебудовується семемна структура конотоніма: $(K_1, K_2, K_3, \dots, K_n) + (D_1 - \text{архісема}, D_2, D_3, \dots, D_n)$.

На перше місце переміщуються конотативні семи, які стають основними, оскільки денотат змінився і становить собою уже не одиничний і конкретний об’єкт, а інший, подібний до нього певними ознаками. Причому, здатність “бути

“поліденотатним” – це і є показник того, що він (онім – Г. Л.) стає або уже став конотонімом” [6, с. 314].

Маємо такі архісеми наведених власних назв (Д): 1 – міфічний герой, що тримає на своїх плечах землю (міфонім); 2 – шийний хребець, що тримає черепну коробку (деонімізований термін); 3 – колона, що тримає елементи будівлі (термін із слабкою конотацією); 4 – фігура, що реалізує зв’язок неба і землі (поетонім); 5 – подвижник (конотонім); 6 – людина, сповнена почуття необхідності виконувати важку роботу (конотонім). Спільна сема – тримати тягар на плечах, виконувати важку роботу. Внаслідок семантичної перебудови наведені лексеми не тільки стали належати до різних груп онімічної лексики, а навіть вийшли з класу онімів. Основним критерієм розрізнення, очевидно, буде наявність чи відсутність зв’язку з референтом (тобто D_1 власної назви). Пригадаймо конотативні семи (К): K_1 – силач, міцна фігура, кремезна постать; K_2 – особа з почуттям відповідальності за важливу роботу. У наведених конотонімах вони набувають основного значення. Але при цьому зберігається зв’язок з референтом (D_1), утримується постійна мотивація називання. Оскільки “конотативні семи називають не ознаки денотата, а певне ставлення мовця до нього, а також характеризують ситуацію спілкування” [7, с. 14], вважатимемо, що конотоніми теж здебільшого характеризують, зберігаючи серпанок приналежності до класу онімів (як зазначалось, D_2 власної назви – належність оніма до певного класу, що передає реальні відношення до об’єкта).

Специфіка значення конотоніма полягає в тому, що він ніби відсилає до того знака, що сприймається як вихідний. І це значення – вторинне, мотивоване первинним, воно впізнається, бо ми знайомі з його первинним значенням. В. М. Телія, досліджуючи проблему конотації, виокремила асоціативно-образну функцію внутрішньої форми слова, зробивши висновок, що “асоціації як основний двигун механізмів мислення беруть участь у створенні понять і значень мовних одиниць, оскільки вони пов’язують уже відомі уявлення про позамовні реалії з тими ознаками, які виринають у свідомості. . . > в новому ракурсі” [10, с. 194]. Якщо у загальних назвах асоціації пов’язані із схожим звучанням та асоціаціями понять чи реалій, то у власних назвах асоціації набувають складнішого характеру. Вони розкривають не лише екстралінгвістичні, а й лінгвістичні зв’язки, можуть вкладатись в якусь ситуацію мовлення, пов’язану із системою концептуальних метафор (наприклад, жінки-красуні: *Афродіта, Венера, Нефертіті, Бріджит Бордо, Роксолана*; чоловіки-красені: *Аполлон, Ален Делон*; людина із значними статками: *Крез, Рокфеллер, Онассіс, Ротшильд* тощо).

З огляду на міркування прихильників екст-

ралінгвістичної сутності конотації, конотативні ознаки мають культурні предмети знакового позначення, а не самі знакові значення, хоча об’єктивуються вони мовними засобами. “У нашій уяві розглядувані відношення обумовлюються складними механізмами взаємодії трьох мовленнєвих координат мислення: а) *референта* як поіменованого у процесі пізнання предмета дійсності, б) його відображуванім у свідомості людини *образу* і в) *засобів вербалізації*” (виділено автором – Г. Л.) [1, с. 11]. М. Алефіренко так пояснює механізм появи культурних конотацій. У результаті пізнання предметів номінації у свідомості людини фіксуються знання про їх властивості й ознаки – облігаторні та факультативні. Здобуті знання є змістом і способом існування самої свідомості, яка прагне співвіднести знання із дійсністю, а також нового знання із уже набутим досвідом. Мовні знання – це спосіб існування мовної свідомості. Спочатку мовні знання формують інтенціонал – смислове ядро відповідного мовного значення, а факультативні знання формують його периферію у вигляді імплікаціонала – стійкої мережі асоціативно-образних та експресивно-оцінних відношень людини, пов’язаних не лише із об’єктами пізнання, а й з усім соціально-психічним контекстом її існування. Інтенціонал традиційно сприймався як власне лексичне (предметно-логічне) значення, а імплікаціонал – як культурна конотація слова, тобто спів-значення.

Сферою референції конотоніма стає, по-перше, вказівка на той фрагмент дійсності, який необхідно позначити, описати; по-друге, вказівка на той фрагмент, порівняно з яким утворюється нова назва, яким вона мотивується. У такому разі можна виділити такі етапи конотонімізації:

I. Вибір ознаки-мотиванта у позначуваному факті (понятті, явищі, предметі, особі). Те, що підлягає вторинній номінації, включається у певний понятійний ряд і в його межах визначається певною ознакою. Цей етап зіставляється з категоризацією й ототожненням позначуваного.

II. Вибір адекватної ознаки в іншому відомому факті (понятті, явищі, предметі, особі, літературному персонажі). У зв’язку з цим виникають такі питання: 1) – якому вихідному знакові слід віддати перевагу; 2) – що треба зробити з вихідним знаком, щоб він міг виявити нове необхідне значення; 3) – яку формальну операцію належить для цього зробити. Відповідаючи на них, з’ясуємо, що обраний знак має бути відомим загалом, тобто перевага віддається так зв. прецедентному імені; потім вихідний знак слід вивести за межі власного контексту; далі застосувати механізм вторинної номінації. Це може бути метафоризація, інколи – метонімізація. Семасіологічна категорія – мисленнєве зіставлення з іншим предметом, тобто встановлення асоціативних зв’язків.

III. Підведення позначуваного факту (поняття

і т. ін.) під той чи інший клас позначень, вибір моделі, певна “підгонка” під концепт. Моделі можуть залежати від статусу джерела конотонімізації, часової чи локальної прив’язаності, традицій вживання, різноманітності периферійних сем, отже, семантичного потенціалу тощо. Наприклад, усталеними моделями є словосполучення типу *українська (арабська, російська, французька) Швейцарія* як називання красивої гірської місцевості, *Венеція* (підтоплена територія, місто на воді), *Альпи* (гориста місцевість), *другий Чорнобиль* (біда, катастрофа), *новий Переяслав* (зрада національних інтересів). Як зазначалось, ступінь конотонімізації залежить від повторюваності вжитку кількості нових денотатів. Цей етап стає етапом концептуалізації власної назви.

IV. Основою для появи конотонімів є судження, яке міститься у ствердженні наявності певної ознаки чи властивості, виявленої як ознаки-мотиванта. Наприклад, ствердження *він Отелло, він став Дон Жуаном* чи *Іван-і-Мар’я* вкладається у таку “діагностичну рамку”: “він є хтось” (х є у), “він став кимось” (х став у), “вони як хтось” (х як у). Виникає ніби подвійна референція (це є і х, і у). Подальший аналіз механізму на цьому етапі конотонімізації веде у сферу синтаксису. Існують постійні синтаксичні конструкції, які спрощують створення конотонімів та їх відтворення.

V. Можливе відконотонімне словотворення: *наполеонівський* – амбіційний (від конотоніма *Наполеон* – амбіційна людина); *тетчерівський* – суворий (від КО *Тетчер* – сувора жінка); *микулти* – хитрувати (від КО *Микула* – хитруватий); *майданути, майданити* – обдурити (від КО *Майдан* – політичне протистояння, вибори).

VI. Важливим етапом є відтворення інформації, пов’язаної з базовим іменем, самим реципієнтом. Розуміння конотації – творче зусилля, яке вимагає індивідуального смаку й естетичної, часом

інтелектуальної, енциклопедичної, підготовки. Конотативна власна назва завжди посиляється на відому ситуацію. Саме тому конотоніми здатні характеризувати, вказувати на якісь риси, що вже були об’єктом характеристики, уже траплялись. Таким чином виникають алюзії, інтертекстуальність, зв’язки з довкіллям, загальним текстом, іншими власними назвами. Тому і сприймання такої нової одиниці може бути різним, залежати від окремого індивіда, його ерудованості, життєвого досвіду, ментальності, емоційності, естетичних смаків, особливостей національної культури. Так, Ю. А. Рілов наводить приклади різного значення прецедентних імен у різних мовах. Біблійне ім’я *Адам* має різні значення й асоціативні зв’язки в іспанській та російській мові. Іспанський вираз *parecer un Adám; hombre, estás hecho un Adám* використовується для позначення брудної, неохайної людини, нечупари. Між тим в російській мові (додамо – і в більшості слов’янських) вираз “в костюмі Адама” означає “оголений”. В іспанській мові, пояснює дослідник, актуалізується результат вигнання з раю, а в російській – образи православної іконографії. Іспанська фраза *Se porta como un Quijote* (“поводить себе як Дон Кіхот”) має значення “веде себе як дурень, втручається в чужі справи”, тоді як відповідна російська фраза означає “поводить себе шляхетно, безкорисливо”. Розбіжності у семантиці зазначених слів, на думку Ю. А. Рілова – результат національного “прочитання” відповідних образів [7, с. 118].

Тому важливо розуміти значення конотативного імені як систему чи процес, що складається з двох компонентів – конструювання значення і його розпізнавання, сприйняття, а також переведення сприйнятої у почуттях інформації у факт свідомості, осмислення знань, одержаних у вигляді знайомого імені.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алефиренко Н. Коннотация и прагматика “языка культуры” / Н.Алефиренко // Славянские языки в свете культуры: Сборник научных статей. – М.: ООО «А Темп», 2006. – С. 8-27.
2. Березович Е. Л. Язык и традиционная культура: Этнографические исследования / Е.Л.Березович. – М.: «Индрик», 2007. – 600 с.
3. Битокова С. Х. Воплощенность: когнитивный взгляд на значение / С.Х.Битокова // Языковая система и речевая деятельность: лингвокультурологический и прагматический аспекты. Вып. II. Материалы международной научной конференции. – Ростов н/Д: НМЦ «Логос»? 2007. – С. 268-274.
4. Говердовский В. И. Коннотемная структура слова / В.И. Говердовский. – Харьков: ХГУ, 1989. – 94 с.
5. Запольская Н. Н. Рефлексия над именами собственными в пространстве и времени культуры / Н.Н.Запольская // Имя: Семантическая аура. – М., 2007. – С. 134-138.
6. Отин Е. С. Коннотативные депозитонимы: условия их появления, смысловая структура и разновидности / Е. С.Отин // Антология поэтономологической мысли. – Донецк: Юго-Восток, 2008. – Т.1: В. Н.Михайлов: избранное. Михайловские чтения 2007-2008. – 2008. – С. 310-317.
7. Попова З. Д., Стернин И. А. Лексическая система языка (внутренняя организация, категориальный аппарат и приемы изучения) / З. Д.Попова, И. А.Стернин. – Воронеж: изд-во Воронежского ун-та, 1989. – 145 с.

8. Рылов Ю. А. Антропонимы: парадоксы семантики / Ю. А. Рылов // Языковая система и речевая деятельность: лингвокультурологический и прагматический аспекты. Выпуск II. Материалы международной научной конференции. – Ростов н/Д : НМЦ «Логос», 2007. – С.116. – С. 116-126.
9. Скаб М. В. Закономірності концептуалізації та мовної категоризації сакральної сфери / М.В.Скаб. – Чернівці: Рута, 2008. – 560 с.
10. Телия В.Н. Вторичная номинация и ее виды / В. Н.Телия // Языковая номинация. Виды наименований. – М. : Наука, 1977. – С. 129-221.

Лукаш Г. П.

СЕМАНТИЧЕСКАЯ СТРУКТУРА КОННОТАТИВНЫХ СОБСТВЕННЫХ ИМЕН

В статье анализируется специфика ономастической семантики имен собственных с расширенными референтными значениями. Особое внимание уделено описанию процесса изменения структуры коннотативного компонента («Λογος ὀνομαστική», № 1 (3), 2009, с. 53-58).

Ключевые слова: ономастическая семантика, поэтоним, когнитивная ономастика, денотативное значение, коннотативное значение, архисема.

Lukash G. P.

SEMANTIC STRUCTURE OF CONNOTATIVE PROPER NAMES

In the article the specific of onomastics semantics of the names is analysed own with the extended referent values. The special attention is spared description of process of change of structure of connotative component («Λογος ὀνομαστική», № 1 (3), 2009, с. 53-58).

Key words: onomastics semantics, poetonym, cognitivs onomastics, denotative semantics, connotative semantics, arhysema.